

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro III. čtvrtletí 1931

Křesťanské ctnosti

Dary třinácté soboty dne 26. září, určeny jsou
pro středoamerické oddělení

Biblické úkoly. - Pomůcka ke studování Bible. - Vychází čtyřikrát
v roce. - Předplatné Kč 10.- ročně. - Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI.
TISKEM „KRAMERIA“ V BRNĚ.

Úkol 1. — 4. července. Z. s. 20.12.

Pravda.

1. Kterou vlastností vyznačují se skutky Boží? Ž. 111, 7. 8. Pozn. 1.
2. Proč se musí skutky Boží vyznačovati touto svérázností? 2. Mojž. 34, 5. 6.
3. Čím se také musí vyznačovati Boží zákon a Boží slovo? Ž. 119, 142; Jan 17, 17.
4. Co tedy žádá Bůh od člověka? Ž. 15, 1. 2; 51, 8. Pozn. 2.
5. Jaký příkaz dal Bůh, hledě k našim slovům? Zach. 8, 16. 17. Pozn. 3.
6. Jaký osud postihne ty, kteří nemluví pravdu? Ž. 12, 3. 4.
7. S kým se spojujeme, pakliže lžeme? Jan 8, 44. Pozn. 4.
8. Jak soudí Bůh o lživém jazyku? Přís. 12, 22; 6, 16—19.
9. Jaké stanoviště zvolil si David? Ž. 119, 163.
10. K čemu se rozhodl žalmista po vážné modlitbě? Ž. 120, 2; 119, 29. 30.
11. Proč Bůh v prvotní církvi tak přísně soudil lež? Skt. 5, 1—11. Pozn. 5.
12. Jaké vyhlídky má pravda a jaké lež? Přís. 12, 19.
13. K jaké zkáze vede často lež? Jer. 7, 8—10.
14. Jaký rozsudek vyneseno jest o lži ve Zjevení 22, 14. 15?
15. K jakému rozhodnutí musíme tedy dospěti? Ž. 39, 2. P. 6.
16. Kde jest pomoc proti lži? Ž. 119, 104.

P o z n á m k y.

1. »Země, moře i nebesa jsou plny pravdy; to jsou naši

učitelé. Příroda svou řečí poučuje o nebeské moudrosti a o věčné pravdě.« (Gleichnis. 106.)

2. »Slovo Boží odsuzuje nerozumné řeči a světské smýšlení. Odsuzuje obcházení pravdy, a falešné představování, čehož se velmi užívá v životě společenském i obchodním. ‚Řeč vaše budiž: listě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to jest, od zlého jest.‘ Čti Prísloví 26, 18. 19.« E. G. W. Bud' upřímný. Vyprávěj příhody tak, jak se staly, aniž bys k tomu žertem něco přidával.

3. »Lež jest úmysl oklamání. Pohledem očí, pokynem rukou, nebo výrazem obličeje může se právě tak lhát jako slovy. Každé úmyslné zveličování, každý pokyn nebo vyrozumění, které cpravňuje k něčemu nesprávnému, nebo vysvětlování věci takovým způsobem, že to uvádí v klam, jest lež. Tento příkaz zakazuje všecko, co by škodilo pověsti nebo jménu našeho bližního. Také úmyslné potlačování pravdy v její neprospěch jest přestoupení devátého přikázání.« (Pat. pror. 307.)

4. Pravda jest z Boha, ale podvod v podobě jakékoli, z ďábla, a kdo se nějakým způsobem uchyluje od přímé pravdy, oddává se moci zlého. Není snadnou věcí mluvit vždy pouhou pravdu a my bychom to nemohli činiti, kdybychom ji neznali. Jak často přepjatost, duchovní jednostrannost, nedostatečná znalost nám překáží, abychom jasně porozuměli věcem, s nimiž máme co činiti.« (Myšlenky 83!)

5. »Bůh nenávidí pokrytství a lež. Ananiáš a Zafira dopustili se podvodu proti Bohu; lhali proti Duchu svatému a jejich hřích navštíven byl rychlým a hrozným soudem. Bůh chce, abychom se z tohoto příběhu učili, jak nenávidí pokrytství a klam... S pravdou to vezměme vždy opravdově. Pravda budiž naší druhou přirozeností. (Wirken 56.)

6. »Život bychom nikdy neměli koupiti za cenu pravdy. Slovičkem ano, nebo pouhým kývnutím hlavy mohli někdy mučedníci zapřít pravdu a zachrániti si život. Položením trochu kadidla na modlářský oltář mohli uniknouti skřípci, meči nebo

hranici. Oni však raději dali svůj život, aby neporušili pravdu.«
E. G. W.

Úkol 2. — 11. července. Z. s. 20.09.

Věrnost.

1. Jaké svědectví dal Pán o Abrahamovi? 1. M. 18, 19.
2. Co jest praveno o Noé? 1. M. 6, 22.
3. V čem poznává Pavel způsoblost pro dílo Boží? 1. Kor. 4, 2. Pozn. 1.
4. Jak daleko sahá věrnost Boží k nám? 1. Mojž. 8, 22; Pláč Jer. 3, 22. 23. Pozn. 2.
5. Proč nepřátelé Danielovi nemohli se jej tak snadno zbaviti? Dan. 6, 5. Pozn. 3.
6. Na čem ztroskotal úmysl Semaíáše proti Nehemiášovi? Neh. 6, 3. 4. 10—13. Pozn. 4.
7. Proč mohl Bůh vydati Joba útokům satanovým? Job 1, 8—12.
8. Jak je to s věrností lidskou podle úsudku Šalomouna? Přís. 20, 6. Pozn. 5.
9. Kdo se osvědčí věrným ve velkých věcech? Luk. 16, 10. Pozn. 6.
10. Jakou zásadu bychom měli míti při všem konání našem? 3. Jan 5.
11. Proč věrnému jest věrnost cenná? Přís. 28, 20.
12. Co bude nejlepší odměnou věrnosti? Mat. 25, 21.

P o z n á m k y.

1. Bez poslušnosti není věrnosti. Zdar rodiny, školy, církve, společnosti a státu závisí na tom, jak jednotlivci jsou ochotni

říditi se zákony, předpisy a zásadami celku. Předpokládá se, že každý se podle nich bude řídit; nečiní-li tak, oslabuje celek.

2. »Hmotný svět podléhá rozkazům Božím. Příroda poslouchá zákonů přírodních. Všecko jest ve shodě s vůlí Boží. Mraky a svít slunce, rosa a dešť, vítr a bouře jsou poslušny jeho rozkazů. Klička obilí, poslušna zákonu Božího, proniká zemi a »plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu.« (Mar. 4, 28.) To vše činí Pán v jejich čase, protože neodporují působení jeho. Zdaž člověk, stvořený k obrazu Božímu, obdařený rozumem a řečí, neměl by si vážit darů Božích a býti poslušen jeho vůle? Zdaž bytosti, obdařené rozumem, mají způsobovati zmatek ve světě?« (Gleichnisse 80.)

3. »V stálé poslušnosti k Bohu a v ovládnutí sebe získal Daniel ve svém mládí svou úctou a ohledem přízeň a lásku svých pohanských představených. Tím se vyznačoval i jeho pozdější život.« (Erzieh. 55.)

4. »Poťouchlá rada Semaiášova podporována byla těmi, kteří předstírali, že jsou přátelé Nehemiášovi, ale potajmu byli jeho nepřátely. Ale nic jim to nepomohlo, že mu kladli takové léčky. Protože se Nehemiáš cele oddal dílu Božímu a neochvějně důvěřoval Bohu, nepodařilo se jeho nepřátelům dostatí jej do své moci.« E. G. W.

5. Co dnes potřebuje svět a zvláště dílo Boží, jsou lidé, kteří se před Bohem i lidmi osvědčí ve všem věrní. »K tomu je třeba neochvějných lidí, kteří nečekají, až cesta bude urovnána a překážky odklizeny, nýbrž s horlivostí obživují znovu ochromlou sílu zmalátnělých pracovníků; lidí, jejichž srdce hoří láskou Kristovou, kteří se odhodlaně chápou díla.« (Fussp. 480.)

6. »Kdo jest věrný v mále, dokazuje, že může zastávat i velké povinnosti. Každý čin v životě odhaluje nitro člověkovu; proto jenom ten, kdo se v malých povinnostech osvědčí věrný a bezúhonný, může býti od Boha poctěn povoláním k vyšší službě.« E. G. W.

Nezištnost.

1. Podle které zásady žije dítě Boží? Řím. 14, 7.
2. Proč lidé postavili falešné učení na místo Božích ustanovení? 2. Petr 2, 1. 3a. Pozn. 1.
3. V které události lidské sobectví zjevilo se nejvíce? Luk. 24, 20.
4. V čem spatřoval Pilát pohnutku židů k ukřižování Pána? Mat. 27, 18. Pozn. 2.
5. Jak dalece jest Jonata příkladem nezištnosti? 1. Sam. 19, 1—5; 20, 30—32. Pozn. 3.
6. Proč můžeme také o Janu Křtitelovi dáti svědectví nezištnosti? Jan 3, 27—30.
7. Jak daleko musí jíti nezištnost? Mar. 12, 31. Pozn. 4.
8. Čím budeme vychováni k nezištnosti? Přís. 3, 27. Pozn. 5.
9. Jak se můžeme vyvarovati sobectví? Filip 4, 6—8.
10. V čem záleží podstata nezištnosti a sobectví podle slov Pána Ježíše? Luk. 9, 24. Pozn. 6.
11. K jakému úsudku dospěl Šalomoun o člověku sobeckém? Přís. 15, 27.
12. V čem koření pravá nezištnost? Řím. 12, 9—21.
13. Kdy tedy jest naše služba přijatelná u Boha? 1. Kor. 13, 1—3. Pozn. 7.
14. Kterými slovy varuje Kristus před sobectvím? Luk. 12, 15. Pozn. 8.
15. Jak unikneme sobectví? 1. Petr 4, 8—10.
16. V kom spatřuje člověk nezištný zdroj všeho požehnání? K čemu se cítí puzen? Efez. 5, 20. 19.

P o z n á m k y.

1. »Láska k sobě, přání, jíti snadnější cestou než kterou na-

značil Pán, jest důvod, proč lidé nahradili Boží ustanovení svým vlastním učením.« E. G. W.

2. »Pokrytství farizeů bylo následek sobectví. Žili, aby zvelebovali sami sebe. To je svedlo ku překrucování a zneužívání Písem a oslepilo pro význam poslání Kristova... Také učedníci, kteří na venek pro Ježíše všecko opustili, vnitřně vždy usilovali pro sebe o veliké věci... To bylo příčinou, že nepochopili oběť, s kterou Mistr konal svůj úkol, a že těžko chápali tajemství vykoupení. Jako kvas, necháme-li jej klidně působiti, přivozuje zkázu a rozklad, tak může škoditi a ničiti i sobectví, je-li mu v nitru dopřáno místo.« E. G. W.

3. »Jonata, dědic trůnu, věděl, že Božím řízením jest postaven stranou; byl však nejvěrnějším přítelem svého soka, chráně jej nasazením vlastního života. Setrval pevně po boku svého otce i v temných dnech a s ním i padl. Jeho jméno je však počtěno v nebesích a na zemi svědčí o jsoucnosti a síle nezištné lásky.« (Erzieh. 161.)

4. »Nehledíce k chybám a nedokonalostem, které nemůžeme přezírat, máme se vespolek milovati a jedni druhých si vážiti. Máme býti pokorní, nemáme důvěřovati své vlastní síle a máme trpělivě snášeti slabosti jiných. To potlačí všecko úzkoprsé sobectví a učiní nás šlechetné a velkodušné.« (Cesta 134.)

5. »Tak je tomu se statky a požehnáním tohoto života. Jsme-li bohatší, dluhujeme těm, kteří jsou chudší. Jsme-li zámožní, jest naši svatou povinností, abychom o nemocné, vdovy a sirotky pečovali tak, jak bychom si přáli, aby o nás bylo pečováno, kdybychom byli na jejich místě.« (Myšlenky 145.)

6. »Sobectví je smrt. Žádné ústrojí našeho těla by neobstálo, kdyby sloužilo jenom sobě. Srdce by brzo pozbylo své síly, kdyby přestalo vysílati proudy krve do nohou, rukou a do hlavy. Jako krev rozváděna jest do celého těla, tak udílí Kristus svou lásku všem údům svého těla. My máme býti jedni druhých údové; proto duše, která není ochotná udíleti, zakrní.« E. G. W.

7. »Jen tehdy, když sobectví jest umrtveno a snaha po panování potřena, když vděčnost naplňuje srdce a láska proniká život, tehdy sídlí Kristus v srdci a stáváme se spolupracovníky Božími.« (Gleich. 397.) Významná byla otázka, kterou dal Kristus Petrovi. Vztahovala se na jednu podmínku uřednictví a sloužení. Zněla: Miluješ mne? To jest rozhodující. Kdyby byl býval Petr nadchl všechny ostatní, bez lásky Kristovy nemohl níkdy býti věrným pastýřem stáda Páně.« E. G. W.

8. »Žítí sobě znamená hynouti. Lakomství, žádost, učiniti svému »já« pohodlí, odlučuje duši od života. Duch satanův vyznačuje se žádostí něco zachovati, něco získati; duch Kristův se však vyznačuje vydáváním se a obětováním se za jiné.« (Gleich. 257.)

Úkol 4. — 25. července. Z. s. 19.55.

Horlivost.

1. Jak má člověk podle přání Božího pracovati? 1. M. 3, 19.
2. K jakému úspěchu vede úsilovná práce? Přís. 28, 19; 10, 4.
3. Z které zkušenosti to Šalomoun pravil? Přís. 24, 30—34.
Pozn. 1.
4. Jaké stanovisko zaujímal Pavel ku práci? 2. Tes. 3, 8.
Pozn. 2.
5. Proč jest povinností křesťana býti pilným? 1. Tim. 5, 8.
6. Co jest v Písmě praveno o lenosti? Kam vede lenost? 2. Tes. 3, 11. Pozn. 3.
7. K čemu nás vybízí Bůh, abychom zůstali uchráněni? 2. Petr. 1, 5—10. Pozn. 4.
8. Kdy jest zabezpečen náš duchovní vzrůst? 1. Petr. 2, 2; 2. Tim. 3, 16. 17.
9. Proč jest třeba bdělosti a snažnosti? 1. Petr. 5, 8. Pozn. 5.

10. K jaké hotovosti vede pilné prohloubení v slově? 1. Petr. 3, 15. *K intenzí proudu Božího a jeho vlivu.*
11. K čemu tím můžeme přispěti? Žid. 12, 15.
12. Proč nám v tomto ohledu může býti Ezechiáš zářným příkladem? 2. Par. 31, 20. 21. Pozn. 6.
13. S jakou prací satanovou můžeme v poslední době počítati? Zjev. 12, 12. Pozn. 7. *Práce satana.*
14. Za jakou podmínkou může naše horlivost přinášeti ovoce Bohu? Žalm 46, 11. Pozn. 8. *Práce satana.*

P o z n á m k y.

1. Ve Zjev. 3, 15. 16. zjevuje Pán velikou nelibost k těm, kteří jsou lhostejní nebo vlažní. Radí jim, aby se »rozhorlili« (v — 19.).

2. »Práce jest požehnání a nikoli zlořečení. Lenost ničí pobožnost a kormoutí Ducha Božího. Stojatá voda jest odporná, ale čistá, tekoucí voda šíří do kraje zdraví a veselí. Pavel věděl, že všichni, kteří zanedbávají tělesnou práci, brzo ochábnou.« E. G. W.

3. Pilnost jest věci povinností a zřejmě přispívá k jejich plnění, i k správnému využití života. Jsme-li pilní, nezbyvá kdy na bláhovosti nebo výstřednosti.

4. »Touha po snadném náboženství, které nežadá sebezapření, ani oddělení od světa, zplodila učení, zdůrazňující jenom víru. Co však pravi slovo Boží? (Jak. 2, 14—24.) Slovo Boží jest proti chytráckému učení o víře bez skutků.« E. G. W.

5. »Satan útočil na Krista nejprudšími a nejlstivějšími pokušeními. Byl však při každém útoku poražen. Tyto boje byly bojovány v náš prospěch; tato vítězství činí nás schopnými ku přemáhání. Kristus dá síly všem, kteří ji hledají. Člověk nemůže býti přemožen od satana, aniž by k tomu nesvolil. Pokušitel nemá moci k řízení vůle člověka, anebo jej přinutiti k hříchu. Může trápit, ale nikoli poskvřiti. Skutečnost, že Kristus zví-

těžil, měla by jeho následovníky nadchnouti k mužnému boji proti satanu.« (Spor 311.)

6. Jelikož čas k sloužení vždy více mizí, měl by nás příklad apoštola Pavla přiměti k horlivější službě. »Pokušení a starosti, které snášel Pavel, stravovaly jeho tělesné síly. Nedostatky stáří se při něm zjevovaly. Cítil, že jeho práce bude brzo dokončena; ale čím více se jeho doba práce chýlila ke konci, tím úsilovněji pracoval. Zdálo se, že jeho úsilí nemá mezí. Navštěvoval sbory a všemožně se snažil posílit věřící, aby byli věrní v díle získávání duší pro Ježíše a v těžkých dobách pevně stáli k evangeliu jako věrní svědkové Ježíšovi.« E. G. W.

7. »Každá síla ve světě jest nyní více napnuta, než kdy dříve. V zábavách, v získávání peněz, v zápase o vliv, v boji o bytí jeví se hrozná moc, která si činí nárok na tělo, duši i ducha.« (Erzieh. 268.)

8. Snad se bude zdáti, že toto poučení neshoduje se s napomenutím, zúčastniti se horlivě díla Božího. Ale křesťanskou horlivost nelze vždy srovnávat s ukvapením. Tajemství síly a horlivosti křesťanovy záleží v tom, že si učiní volnou chvíli k modlitbě a očekává od Boha, že On naplní tělo, duši i ducha novou silou. O mnohých napsala s. White: »Rychlými kroky vkročí do úctyhodné přítomnosti Kristovy, několik minut snad setrvávají na svatém místě, ale nečekají na žádnou radu. Nemají kdy prodlévat s božským učitelem a vracejí se se svým břemenem k své práci... Nikoli jen chvíli býti v přítomnosti Spasitelově, nýbrž míti s ním osobní spojení, Jemu se odevzdati a míti s Ním společenství, to jest, co nezbytně potřebujeme.« (Erzieh. 269.) To nám dává potřebné síly a schopnosti, abychom s horlivostí vykonávali práci, která jest od nás žádána.

Svědomitost.

1. V čem záleží vysoký cíl křesťanského života podle Pavla? Skt. 24, 16.
2. V kterém směru svědomí nejvíce působí? Jan 8, 9.
3. Jakou službu prokazuje svědomí pohanům? Řim. 2, 14, 15.
4. Jak lze poznati člověka u víře obráceného? 1. Tim. 1, 4, 5.
5. Co se musí státi se svědomím, aby člověk uměl správně rozsuzovati? Žid. 9, 14.
6. Co musíme činiti, když osvícené svědomí mluví? Pozn. 1.
7. Ukaž z příkladu Pavlova, že svědomí musí býti vyškolen! Skt. 23, 1; 8, 1—3. Pozn. 2.
8. Proč někteří zastávají zhoubné učení? 1. Tim. 4, 2b. Pozn. 3.
9. Jak jsme povinni chovati se k svědomí jiných? 1. Kor. 10, 27—29. Pozn. 4.
10. Proč jest uražení svědomí bratra závažné? Jaké pravidlo proto dává Pavel? 1. Kor. 8, 12, 13.
11. Jaký význam má naše poslušnost občanských zákonů? Řim. 13, 1, 5.
12. Jak jest možno zachovati svědomí čisté? Žid. 11, 30—34. Pozn. 5.
13. Jakou nádobu chce Pavel pro poklad víry? 1. Tim. 3, 9.

P o z n á m k y.

1. Nenásleduje-li člověk příkazu svého svědomí, není jeho život jistý. Chceme-li však jíti cestou, kterou nám ukazuje slovo Boží, musí náš úsudek býti stále ozařován, abychom viděli, je-li správný. — »Každý, kdo utlumuje hlas svého svědomí, rozšívá símě nevěry a podle toho bude i jeho žeň.«

2. Pán zaslíbil, že nám ukáže cestu spravedlnosti, bude-

me-li čísti jeho slova a prositi, aby nás vedl. On jest jediný vůdce neomylný. Necháme-li se od Něho uvést do pravdy, bude se náš úsudek shodovati s vůlí Boží. Zameškáme-li osvěcení svědomí a nebudeme-li čísti slovo Boží, ani mítí obecnství s nebesy na modlitbě, nebudeme jisti, že obstojíme na cestě pravdy. Když nám Bůh zjevil svou vůli, máme se jí řídití. Budeme-li to činiti, budeme moci vždy činiti i poznávati, co je správné.

3. »Když lidé zkažených srdcí jeví zdání, jako by byli nevinní, nedokazují tím, že si stojí správně. Jejich skutky budou svědčiti proti nim. Ale ať jakkoli svědomí jejich jest zatvrzeno, přijde den navštívení Božího, kdy bude zjeveno jejich činění. Potom vezme každý, co za své skutky zaslouží.« E. G. W.

4. Židé se mnoho domýšleli o pokrmech, které jedli, a o společnosti, v které byli. Tak byli zvyklí vyzvídati, zda z plodin, které byly na stole, dány byly desátky, nebylo-li maso z obětí modlám přinášených, z dobytčete uloupeného nebo uškrceného, místo podle předpisů poraženého. Pavel v mladších letech byl jedním z nejpřesnějších zachovávatelů zákona; když se však „oblékl v Pána Jezukrista“, smýšlel o těchto ustanoveních jinak. Je-li však někdo v pochybnosti o požívání jistého masa, měl bys i ty, třebaže nemáš o tom žádné pochybnosti, raději se toho dobrovolně zříci, nežli urazit svědomí někoho jiného.

5. Je potřeba více než jenom lidské síly, aby svědomí před Bohem zachováno bylo čisté. Je k tomu třeba víry a síly s hůry. O Lincolnovi, přednějším americkém presidentovi, jest praveno, že se nebál ničeho tolik, jako činění nesprávnosti. Tato bázeň nás má k tomu, abychom dbali napomenutí svědomí. Svědomitost přináší štěstí a sílu vůli; nesvědomitost ničí zmužilost.

Kterýsi náčelník Indiánů chtěl svým lidem znázorniti působení svědomí; proto pravil: »Svědomí jest podobno tříhrannému kusu ocele, který nosíme v prsou. Činím-li nesprávně, obrátí se a řeže mne svými ostrými hranami. Hřeším-li často,

hrany se ohladí a neřežou více; mé svědomí je potom nespolehlivým vůdcem.»

Úkol 6. — 8. srpna. Z. s. 19.35.

Poctivost.

1. S jakým předpokladem byl v první církvi povolán člen k odpovědnému úřadu? Skt. 6, 3.
2. Kterou vlastnost k tomu Pavel počítá? 1. Tes. 4, 12. Pozn. 1.
3. V jakém spojení jinde uvádí tuto vlastnost v popředí? Filip 4, 8.
4. Jak pohlíží Bůh na nepoctivý obchod? 5. M. 25, 13—16. Pozn. 2.
5. Jak se můžeme dopustit nepoctivosti? 3. M. 19, 15; 5. M. 1, 17.
6. Co nepoctivý často činí? Přisl. 20, 14. Pozn. 3.
7. Z příběhu Achanova ukaž, v jakém poměru jest hřích jednotlivce ke sboru! Joz. 7, 11. 12. Pozn. 4.
8. Proč na poctivosti tolik záleží? Přis. 22, 1.
9. Jaký osud hrozí nepoctivým? Přis. 21, 6; 28, 8. Pozn. 5.
10. Proč jest nepoctivé jednání proti sirotku zvlášť nebezpečné? Přis. 23, 10. 11.
11. Oč prosil Pavel? 2. Kor. 13, 7.
12. Které napomenutí jest pro naši dobu? Řím. 13, 12—14.

P o z n á m k y.

1. »Poctivý člověk jest upřímný. Falešná závaží, jimiž si lidé ve světě mnoho pomáhají, jsou Bohu ohavností. Přece je však používají mnozí, kteří vyznávají, že zachovávají přikázání Boží. Je-li někdo ve skutečném spojení s Bohem a zachovává-li

opravdu jeho zákon, dokáže to svým životem; bude žítí ve shodě s učením Kristovým. Opravdová poctivost září jako zlato ve smetí tohoto světa. Faleš, lež a nevěrnost nechají se skrýti zraku lidskému, ale nikoli oku Božímu. Andělé Boží všechno pozorují a zapisují v knihách nebeských.« E. G. W.

2. Při nepoctivém činu nerozhoduje, je-li to něco významného, nebo nepatrného. Uchýlíme-li se jen málo od správné cesty, vstupujeme na půdu nepřitele a jsme v nebezpečí, že každým krokem budeme strženi do větší nepravosti. Z větší části činí křesťané rozdíl mezi náboženstvím a obchodem.« E. G. W.

3. Kdo je poctivý, bude dbáti rady moudrého muže. Svět i církve Boží potřebuje poctivé lidi. Právem kdosi řekl: Kupce, který chválí, co chce koupiti, a prodavač, který jmenuje nedostatky svého zboží, jsou dva poctivci.

4. »Hřích Achanův byl neštěstím všemu lidu. Pro hřích jednoho člověka spočívala nelibost Boží na celém shromáždění, dokud přestoupení nebylo vyhledáno a odklizeno. Církve se nemusí bátí zjevných protivníků, nevěrců a rouhačů, ale neupřímných následovníků Kristových. Oni jsou to, kteří zadržují Izraeli požehnání a oslabují lid.« (Patr, 501.)

Je to nejnížší způsob nepoctivosti, třeba v nejmenším káratí chyby jiných, kterých se sami dopouštíme. Při nás samých to zanechává rány, které těžko mohou býti zahojeny. Nezapomínejme, že naše poklesky, ať je vyznáváme nebo zapíráme, způsobují utrpení jiným. Pověst a zdatnost sboru, společnosti, nebo školy, závisí na pověsti a zdatnosti jednotlivců, kteří tam náležejí. Nepoctivý čin jednoho člověka může způsobiti hanu nebo trestání všech. Nikdo nemůže žítí sám sobě.

5. Nelze očekávat, že ten, kdo nesprávným způsobem nabývá bohatství, bude se nějak starati o chudé. Proto praví moudrý muž, že takový člověk shromáždí bohatství pro toho, který se smilovává nad chudým.

»Podmínky, spojené s našim šafářstvím, ukládají nám povinnost nejen k Bohu, ale také k člověku. Každá lidská bytost má za všechny dary životní děkovati nekonečné lásce Vykupitelově. Pokrm, oděv, přístřeší, duše, duch — všechno jest vykoupeno jeho krví. Tím, že náš život jest více požehnán než život jiných, neseme odpovědnost ke všem lidským bytostem.« (Erzieh. 142.)

Úkol 7. — 15. srpna. Z. s. 19.22.

Obecenství s Bohem.

1. Jakým způsobem Bůh zjevil, že touží po člověku? Přís. 23, 26. Pozn. 1.
2. K čemu jsme tedy zavázáni a oprávněni? Ž. 27, 8. Pozn. 2.
3. Kterými slovy opakoval Spasitel pozvání svého Otce? Mat. 11, 28—30.
4. Proč po nás Bůh touží? Jan 3, 16.
5. Jak se Jerusalelem zachoval k pozvání Ježíšovu? Jak to působilo na Spasitele? Mat. 23, 37.
6. Jak podobně žaloval Bůh již dříve? Jer. 10, 19. 20.
7. Jakou radu dává Job? Job 22, 21.
8. Co má býti pohnutkou všeho našeho činění? 1. Kor. 10, 31. 33.
9. Jak zní zlaté pravidlo pro náš styk s jinými? Mat. 7, 12; Gal. 6, 2. Pozn. 3.
10. V jakém smyslu se potom můžeme chlubit? Jer. 9, 24.
11. Jaké stanovisko k tomu zaujal David? Ž. 44, 9.
12. Co učinil Pavel předmětem své chvály? Gal. 6, 14.
13. V čem spatřovali apoštolé velikost své osobní zkušenosti?
1. Jan 1, 2. 3.
14. Které tři cesty nám pomohou, abychom měli obecenství s Bohem? 1. Petr. 2, 2. 3; Ž. 107, 31; Přís. 15, 8. Pozn. 4.

15. K čemu nás zmocní obecenství s Bohem? Řím. 14, 8.

P o z n á m k y.

1. Oslovením »synu« naznačuje Pán, že skrze stvoření jsme jeho. Nyní nás vybízí, abychom se Mu odevzdali k obnově a k vykoupění. Učiníme-li to, pak při naší žádosti po rozvoji můžeme počítati, že nám bude dána moc s hůry.

2. Matoušovo neodkladné následování Ježíše jest příklad hodný napodobení. (Mar. 2, 14.) Měl bohatství a dobrý zdroj příjmů, ale všechno opustil a následoval Jej.

»Nestačí, dáme-li svůj čas, svou sílu nebo své peníze. Mnozí by dali všechno, jenom ne sebe. Ale ten, který dal nejen své bohatství, nýbrž i sebe samého, nespokojí se žádnou náhradou. Jako Pán Ježíš sám sebe dal za nás, tak máme i my sebe — tělo, duši i ducha, dáti Jemu; to má býti naší rozumnou službou a naším darem Bohu.«

3. »Bůh, obětovav pro naše vykoupění svého jednorozeného Syna, ukázal nám, jak velice si váží každé lidské duše, a nikomu nedává volnost, aby o někom jiném mluvil opovržlivě. My sice vidíme chyby a křehkosti svých bližních, avšak Bůh požaduje každou duši za své vlastnictví — své, protože je stvořil a vykoupil. Všichni lidé jsou stvořeni k jeho obrazu a se všemi má se zacházeti uctivě a srdečně. Za každé opovržlivé slovo, mluvené o duši, pro kterou Kristus položil svůj život, učiní nás odpovědnými.« (Myšlenky 70.)

4. Uvažováním a následováním slova Božího, díkem Bohu za jeho zjevení moci i lásky v zacházení se svými dětmi, jakož i přímým obecenstvím na modlitbě, učíme se znáti Boha. Jestliže opouštíme jednu z těchto cest, olupujeme se o pokoj a sílu. — »Chtíce žítí pravý duchovní život, musíme býti ve skutečném spojení s naším Otcem nebeským. I kdyby se naše srdce cítila k němu přitahována, i kdybychom měli před očima

jeho skutky, milosrdenství a požehnání, podivujeme se jim, přece to ještě v pravém slova smyslu neznamená úzké společenství s Nim. Chtíce býti ve společenství s Bohem, musíme se s Nim raditi o záležitostech svého všedního života. V modlitbě otvíráme Bohu svá srdce, jako přáteli.« (Cesta 101.)

Úkol 8. — 22. srpna. Z. s. 19.09.

Odpovědnost.

1. Jak Spasitel označuje naši odpovědnost? Mark. 12, 30. 31.
2. K čemu nás pudí naše odpovědnost? Jaké požehnání z toho vyplývá? Jak. 4, 10. 6.
3. V čem má záležeti tato milost podle zaslíbení Božího? Izai. 57, 15.
4. Jakého klamu v prokazování lásky chce nás Spasitel uchrániti? Luk. 6, 32—35.
5. Kdy plníme svou odpovědnost v řeči? Jak. 4, 11; 5, 9. Pozn. 1.
6. Jak plníme svou povinnost k slabým? Řím. 15, 1; Žid. 12, 12. Pozn. 2.
7. Čím přispíváme k tomu, aby neupevnění členové neodpadli? Žid. 12, 13. 15. Pozn. 3.
8. Jak vyličuje Pavel naši úlohu k jiným? 2. Kor. 3, 2. 3. Pozn. 4.
9. Jakého ducha zjevovati bude ten, kdo cítí odpovědnost? Efez. 4, 2—6.
10. Co praví Písmo o odpovědnosti rodičů a dětí, obchodníků a zaměstnanců? Efez. 6, 1—9. Pozn. 5.
11. Co jest nám dáno k dosti učinění naší odpovědnosti? Efez. 6, 18; 1. Tes. 5, 17. Pozn. 6.

12. Proč jsme tím zmocnění k vítězství? Jakou zbraň dává nám Bůh k použití? Efez. 6, 10—18.

P o z n á m k y.

1. »Nepohlížejte na to jako na něco nepatrného, když o někom jest zle mluveno, nebo když se činíme soudci jiných... Bible výslovně učí, abychom se chránili lehkomyšlně obviniti toho, kdo jest od Boha povolán jako jeho vyslanec.« (Viz také 2. Petr. 2, 9—11.)

2. Svět je plný hoře a soužení; chceme-li tedy býti upřímní, nemůžeme žiti mezi našimi bližními, aniž bychom jim nepomohli nésti jejich břímě... Nemá-li krev v našem těle ztuhnouti, musí sobectví vyhnouti. Musíme poznati, že nemůžeme býti křesťany a zároveň žiti sobě; že požehnání, která jsme obdrželi, ve skutečnosti jsou spíše pro jiné, a my jsme služebníky Božími, abychom je ve jménu Ježíšovu přinesli těm, pro něž jsou určeny.

3. »Kdo může vystihnouti, jaká je to ztráta, když jediná duše zbloudí a tím přijde o věčné spasení! A přece náš ukvapený čin nebo nepředložené slovo mohlo působiti na život jiného a přispělo ke zkáze jeho duše. Jedna nesprávnost naše může mnohé odvrátiti od Krista. Každý skutek přívětivosti, ochotnosti a nezištnosti bude se vzmáhati i při jiných; naproti tomu zášť, nenávisť a jiné zlo bude semenem, které vzroste jako »kořen hořkosti«, jímž poskvrnění budou mnozí. Tak se děje setba dobrého i zlého pro časnost i věčnost.« E. G. W.

4. D. L. Moody kdysi pravil: »Nemůžeme-li býti všichni apoštolé, můžeme aspoň býti epištoly — dopisy lásky Spasitele pro svět.«

5. »Rodiče zasluhují určitou měrou právem lásky a úcty před ostatními osobami. Bůh sám, který na ně vložil odpovědnost za svěřené jim duše, chce, aby rodiče k dítkám v jejich útlém

mládí stáli na místě Božím. A kdo zavrhuje moc rodičů, zavrhuje moc Boží. Páté přikázání nežádá jenom, aby děti prokazovaly svým rodičům a poslušnost, nýbrž také lásku a něžnost, aby usnadňovaly jejich starosti, chránily jejich pověst a ve stáří je podporovaly a potěšovaly. Ono také požaduje úctu ke kazatelům a jiným osobám v moci od Boha postaveným.« (Patr. 306.)

6. »Mají děti Boží ustávat na modlitbách? Modlitba jest klíčem v ruce víry a tento klíč nám může otevřít nebeské pokladnice, v nichž jsou uschovány nescíslné poklady a prostředky Všemohoucího. Při ustávání v modlitbách a horlivé bdělosti vydáváme se v nebezpečí, že budeme nedbalí a uchýlíme se od pravé cesty. Náš protivník nám neustále hledí klásti překážky na cestě k trůnu milosti, abychom upřímnou modlitbou a pevnou vírou nebyli účastni milosti a nemohli odpíratí pokušením.« (Cesta 103.)

»Nebojme se, že Pán modlitby svých dítek nechá nepovšimnuty; jest však nebezpečí, že v pokušeních a bojích zemdlejí a nebudou trvatí na modlitbách.« E. G. W.

Úkol 9. — 29. srpna. Z. s. 18.55.

Přívětivost.

1. Jak je vyznačena cesta moudrosti? Přis. 3, 13, 17.
2. Jak působí řeč utěšená, neboli přívětivá? Přis. 16, 24.
3. S čím lze srovnati srdce veselé? Přis. 17, 22.
4. Na čem je založena pravá radost? Jan 14, 27. Pozn. 1.
5. Kdy lze mluvit o plné radosti? Jan 15, 11. Pozn. 2.
6. Jak si můžeme tuto radost zachovati? 1. Petr. 3, 10—12. Pozn. 3.

7. Jakou cestu doporučuje Šalomoun k štěstí? Přís. 14, 21b. Pozn. 4.
8. Jak se zjevuje radost srdce? Ž. 45, 3; Kol. 4, 6. Pozn. 5.
9. Jak je možno býti šťasten? Jan 13, 16. 17. Pozn. 6.
10. Jak nejlépe lze ujiti všemu zklamání? Ukaž, že potom je také snadnější býti přívětivým! Přís. 16, 20b.
11. Kde jenom může se přívětivosti dařiti? 1. Kor. 13, 4—8. Pozn. 7.
12. Proč se s námi Bůh spojuje? Izai. 57, 15. Pozn. 8.

P o z n á m k y.

1. »Štěstí, které ze sobeckých pohnutek si hledíme uloviti, které nelží na cestě povinností, jest nestálé, stíhané náhodami a pomijitelné; ono brzy zmizí a duši naplní osamělostí a bolestí. Avšak ve službách Božích jest radost a hojnost. Křesťan nechodí po nejistých cestách, nepoddává se žalu, zármutku a zklamáním. I když nezakoušíme radosti a zábav tohoto života, přece můžeme radostně hleděti v onen věčný život.« (Cesta 140.)

2. »Praví křesťané nezachovávají náboženství, nýbrž náboženství zachovává je. Není jim břemenem, nýbrž pobídkou. Ono povznáší své vyznavače, přenáší je přes nesnáze, činí jim svět příjemnějším, dává životu účel, naději jistotu a oběti smysl. Také je zbavuje bázně, malátnosti a hříchu, co lidskou duši nejvíce potlačuje.«

3. Zapominati na sebe obšťastňuje. Přívětivost jest podporována snahou nedbati rušení a odkliditi pohoršení, jakmile se ukáže.

4. »Ten, jenž se smíloval nad zástupy, poněvadž byli opuštěni a rozptýleni jako ovce, až dodnes má útrpnost s každým trpícím chudákem, jeho ruka jest jim vztažena vstříc s požehnaním, a také v modlitbě, kterou učil své učedníky, nás napomíná, abychom pamatovali na chudé. Modlíce se: Chléb náš

vezdejší dej nám dnes, prosíme za jiné právě tak, jako za sebe.«
(Myšlenky 124.)

5. »Pokoušíme-li se přivésti jiné k zanechání nesprávných zvyků, mají býti naše slova velmi opatrná. Budou vůni života k životu, nebo vůni smrti k smrti. Mnozí, když někoho kárají, nebo když mu radí, používají tvrdých slov, která nemohou uzdravit raněnou duši. Nerozvážnými slovy jest duch popuzen a bloudiví začnou často odporovati. Všickni, kteří chtějí zastá-
vatí zásady pravdy, musí obdržeti nebeský olej lásky. Kárající slova mají vždy býti vyslovena v lásce.« (Gleichn. 333.)

6. Tato slova nám dávají znáti, že jsme šťastni, činíme-li to, co víme. Věrnost na podkladě stálého vědomí povinnosti — služby Bohu a lidem — jest pravým štěstím.

7. Proč bychom neměli milovati Boha i lidi? Nám samým dostalo se nesmírné lásky! »Pozemští rodičové nemohou míti se slabostmi a poklesky svých dětí tolik trpělivosti, jako ji má Bůh s těmi, které chce vysvoboditi. Nikdo nemůže upří-
mněji a vroucněji prositi za přestupníka a hříšníka nežli On. Všecka jeho zaslíbení a výstrahy jsou toliko vzdechy nevý-
slovné lásky.« (Cesta 35.)

8. »Život, kde se pěstuje bázeň Hospodinova, nebude živo-
tem zkormouceným. Jen bez přítomnosti Kristovy jest život smutný... Přebývá-li Kristus v duši, je tam zdroj radosti. Všem, kteří Jej přijali, stává se slovo Boží ustavičnou radostí.«
(Gleichn. 159.)

Vytrvalost.

1. Jaká skutečnost se nám ukazuje, abychom byli posílení v důvěře k Bohu? Ž. 136, 1—26; 111, 3.
2. Na co se proto můžeme spolehnouti? 1. Petr. 1, 25. Pozn. 1.
3. Jak může být láska Boží vyličeána? Jer. 31, 3.
4. Proč se můžeme směle potkat s naším protivníkem? Mat. 28, 20; Izai. 26, 4. Pozn. 2.
5. Jakou zkušenost učinili Mojžiš a David? 5. M. 33, 27; Ž. 23, 6.
6. Která vlastnost se od nás očekává? Mat. 24, 13; Zjev. 2, 10.
7. Čím staneme se vytrvalými? Žid. 11, 6. 27.
8. Na čí příklad jest nám především ukazováno? Jak. 5, 11.
9. V čem spatřoval Ježíš znamení pravého učednictví? Jan 8, 31; 15, 9.
10. Jak se vyjádřil o nestálosti? Luk. 9, 62.
11. Kam může nestálost zavést? Žid. 6, 4—6. Pozn. 3.
12. Z jaké příčiny máme setrvávat do konce? Zjev. 3, 5. 12. 21. Pozn. 4.
13. Co dnes můžeme říci o skonání? Jaké napomenutí jest proto dáno? Jak. 5, 8; Zjev. 3, 11. Pozn. 5.

P o z n á m k y.

1. »Obstáti může jenom to, co zjevuje jeho smýšlení. Jeho zásady jsou to jediné, opravdu trvalé, co má svět své.« E. G. W.
2. »Zatím co Kristus koná svou službu ve svatyni v nebesích, slouží svým Duchem zároveň církvi na zemi. Ačkoli to

tělesnému oku není viditelné, přece se splňuje jeho zaslíbení: »S vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.« Ač svou moc dává slabým lidem, svou přítomností obživuje vždy církev.« E. G. W.

3. »Ze všech hříšníků největší jsou ti, kteří v pohrdání uvádějí to, co nebesa dala lidu ke spasení — kteří sobě Syna Božího znovu křížují.« (Patr. 588.)

4. Vítěz má zaslíbení, že bude učiněn sloupem v chrámě Božím a nevyjde odtamtud ven. Chrám musí zde znamenati církev; zaslíbení o sloupu jest nejmocnějším ujištěním čestného místa ve sboru. Přejde-li doba vyplnění tohoto zaslíbení, uplynula pro vítěze doba osvědčení se; jest v pravdě dokonale upevněn a zapečetěn. Nevyjde ven, znamená, že již nemůže odpadnouti; jest na vždy Páně a jeho spasení jest jisté.

5. Nedej se nikým a ničím svést od pravdy a od správné cesty; tím bys přišel o odměnu.

Úkol 11. — 12. září. Z. s. 18.25.

Zdrželivost.

1. Jaká zásada jest dána pro náš tělesný život? 1. Kor. 10, 31.
2. Proč jsou mnozí lidé zdrženliví? 1. Kor. 9, 25.
3. Jací lidé však také jsou? Co o nich praví Písmo? Izai. 5, 11. 12.
4. Co Pavel radí dítkám Božím? Efez. 5, 18. Pozn. 1.
5. Jaký jest důvod proti používání lihovin? Přís. 20, 1; 23, 29—35. Pozn. 2.
6. Jak se chováme ku používání tabáku? 1. Kor. 3, 17. Pozn. 3.

7. Jak dalece jsou všechny omamující prostředky podobny lihovinám? Přís. 23, 32. Pozn. 4.
8. Jaký jest jiný následek jedů? Přís. 23, 20. 21.
9. Jak chce Bůh zdržeti od používání těchto věcí? 5. M. 29, 19. 20.
10. Co praví Svědectví o této věci? Pozn. 5.
11. Která ctnost náleží také ke křesťanskému životu? (Pozoruj, jak to pokračuje!) 2. Petr. 1, 5—8. Pozn. 6.
12. Jakým hříchem se rovná pít? Jakou naději má pijan pro věčnost? Gal. 5, 19—21.
13. Jak velikou odpovědnost máme v této věci? Abak. 2, 15.
14. Jaké hnutí v našich zemích bychom měli podporovati? Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. V tehdejších dobách se opijeli vínem; smysl těchto veršů jest však proti každému opjení se, ať jest způsobováno jakýmkoli nápojem.

2. Všecky opojné nápoje slibují nejprve tělu posílení, ale když podráždění přejde, zanechávají člověka ještě slabšího. Chvilkové posílení jest vlastně jenom podráždění nervů. Ony zvyšují jaksi činnost těla, ale brzy nastane ochabnutí. Alkohol nepozorovaně otupuje, až člověk tělesně, duchovně i duševně hyne. Alkohol slibuje, ale oklamává.

3. »Používání tabáku způsobuje nesmírné škody u dětí a mladých lidí. Nynější děti a mládež trpí za nezdravé zvyky dřívějších pokolení. Od svých rodičů zdědily duchovní i tělesné slabosti, otřesené nervy a žádosti, odporující přírodě. Pakliže dítky takových rodičů zůstávají v takových nesprávnostech, zlo ještě více se množí. To jsou příčiny nemalého úpadku tělesného, duchovního a duševního, který potom způsobuje mnoho nepokoje.« E. G. W.

4. »Kde se používá opojných nápojů, otupuje se svědomí proti hříchu a konečně se zatvrzuje.« E. G. W.

5. »Nestřídmost jest nepřítel, proti němuž mají býti všickni ozbrojeni. Rychlé vzímání se tohoto zla mělo by k boji proti němu probuditi každého, kdo miluje své spolubližní. Je to pokrok v tomto směru, že ve školách udílí se poučení o střídmosti; to by se mělo činiti v každé škole a v každém domě. Děti a mladí lidé by měli znáti následky alkoholu, tabáku a jiných jedů podobných, jak zhoubně působí na tělo, rozum i na duši. Mělo by býti jasně ukázáno, že ti, kteří tyto věci používají, nebudou dlouho míti svou plnou sílu tělesnou, ani mravní.« (Erzieh. 210.)

6. »Všecko, co ničí zažívání, a tělo i ducha nějakým způsobem rozčiluje, zeslabuje vládu ducha nad tělem a vede to k nestřídmosti. Zhroucení se mnohého nadějného muže mladého bývá následek nesprávného způsobu života. — Střídmost, sebezapírání a sebeovládání musí býti dítkám vštěpováno od útlého mládí.« E. G. W.

7. Ze stanoviska křesťanského jest střídmost nejdůležitější reforma mravní. »Každá reforma má své místo v díle evangelia a slouží duši k dosažení nového, ušlechtlejšího života. Úsilí v střídmosti zvláště potřebuje podporu pracovníků Kristových. Ti by tomu měli věnovati pozornost a všude vyučovati zásadám pravé střídmosti a usilovati, aby se lidé podle toho také řídili.« E. G. W.

Hospodaření.

1. Jakou zásadu dává Spasitel pro duchovní hospodaření? Luk. 9, 24.
2. Proč jest naše odpovědnost tak veliká? 1. Kor. 6, 19. 20.
3. Jaké bohatství označuje Jan za nejcennější? 3. Jan. 2. Pozn. 1.
4. Čím bývá tělesné zdraví zeslabováno? Pozn. 2.
5. Proč jsme potom dvénásob dlužní? Řím. 12, 1; Mat. 5, 13. Pozn. 3.
6. Jak lze hospodařiti časem? Kaz. 9, 10a. Pozn. 4.
7. Kdy používáme správně peněz? Luk. 16, 9. Pozn. 5.
8. Jak Pavel vysvětluje toto poučení Ježíšovo? 1. Tim. 6, 17—19.
9. Jak se s tím shoduje rada Danielova? Dan. 4, 24.
10. Jak je to s bohatstvím v poslední době? Jak. 5, 1—5.
11. Jaký bude konec takového sobectví? Luk. 12, 16—21. Pozn. 6.
12. Jakou myšlenkou máme se nechat vésti při hospodaření? Příš. 16, 8.
13. Proč je třeba pamatovati na Dárce? 5. Mo. 8, 17. 18.
14. V čem záleží pravá hotovost? Jak působí používání darů? Mat. 25, 14—29. Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. »Zdraví jest požehnání, jehož si nemnozí váží, a přece na něm velikou měrou závisí působnost našich duchovních i tělesných sil. Naše vášně a náklonnosti sídlí v těle a mají-li se

naše schopnosti dobře uplatniti, musí býti lělo v nejlepším stavu chováno. Všecko, co zeslabuje tělo, zeslabuje i ducha a maří jeho schopnost, rozeznávati mezi správným a nesprávným.« (Gleichn. 343.)

2. »Hovíme-li špatným zvykům, ukládáme-li se pozdě k odpočinku a uspokojujeme-li své choutky na úkor našeho zdraví, klademe tím základ k slabosti. Zanedbáváme-li pohybování těla nebo přepracováváme-li tělo i ducha, přivádíme naše nervy z rovnováhy.« (Tamtéž 343.)

3. »Lidé, kteří si takovýmto způsobem zkracují život a sebe činí neschopné k službě Bohu, olupují Boha i své bližní. Jejich vlastním počínáním si jest ztracena příležitost, jiným býti ku požehnání — k čemuž je vlastně Bůh poslal na tento svět — a sami sebe činí neschopné k vykonání toho, co v krátkém čase mohli vykonati. Když takto světu zadržujeme dobré, jsme před Pánem hodni potrestání.« (Tamtéž.)

4. »Někteří v domácnosti ustavičně pracují, nikoli proto, že by měli mnoho práce, ale protože neuvažují, jak by hospodařili časem. Svou zdlouhavostí a liknavostí způsobují si mnoho práce, kde jest jí málo. Všichni, kteří opravdu chtějí, mohou nad tím zvítěziti. Musí své práci dáti určitý cíl, musí uvážiti, jak dlouho ta neb ona práce může trvati, a potom se snažiti, aby práci v určité době vykonali. Cvičením síly vůle budou ruce hbitější a zdatnější.« (Str. 341.)

5. »Bůh, Kristus a andělé slouží všem zkormouceným, trpícím a hříchem obtíženým. Odevzdejte se Bohu k tomuto dílu, použijte svých darů k tomuto účelu a budete účastni práce s nebeskými bytostmi. Budete jim podobni povahou a tito obyvatelé věčných stanů nebudou vám cizí. Až pominou zemské věci, strážcové nebeských bran vás uvítají.« (Tamtéž 369.)

6. »Jen sobě žiti znamená zahynouti. Lakomství, žádost, učiniti svému »já« pohodlí, odlučuje duši od života. Duch satanův vyznačuje se žádostí něco zachovati, něco získati; duch

Kristův se však vyznačuje vydáváním se a obětováním se za jiné.« (Tamtéž 257.)

7. »Pán žádá od křesťana, aby jeho schopnosti v každém směru vzrůstaly. Chce, abychom přemýšleli, jak nejlépe konatí jeho dílo a oslaviti jeho jméno, který tak svět miloval, že Syna dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul.« (Tamtéž 326.)

Úkol 13. — 26. září. Z. s. 17.54.

Uctivost.

1. V jakém smyslu máme rozuměti bázni před Bohem? 2. Kor. 7, 1; Řím. 8, 15.
2. Proč náleží jenom Bohu úcta? Ž. 89, 7—9.
3. Která zkušenost nám pomáhá, abychom to mohli činiti? Ž. 86, 5—7.
4. Jak chce býti Bůh uctíván? 3. M. 26, 2. Pozn. 1.
5. Jak chce Bůh, aby bylo zacházeno s jeho jménem, s jeho slovem a s jeho služebníky? 2. M. 20, 7; Ž. 56, 5; 1. Kor. 4, 1. Pozn. 2.
6. Jak působí Boží přítomnost? 2. M. 3, 2—5; Joz. 5, 15. Pozn. 3.
7. Jak můžeme vyjádřiti svou úctu? Ž. 95, 6. Pozn. 4.
8. Jak se bude zjevovati naše úcta v domě Božím? Ab. 2, 20; Kaz. 5, 1. Pozn. 5.
9. Jaký jest zvláštní důvod k uctivosti? Mat. 18, 20.
10. Co bude pociťovati bohobojný? Jakou řeč uvítá? Ž. 84, 3. 11; 122, 1.
11. Jakou službu Bohu budeme rádi konatí? 1. Par. 16, 29.

12. Jakou cenu má bázeň Hospodina? Přís. 19, 23; 14, 26.
13. Jak dalece můžeme říci, že bázeň Hospodina zvyšuje pocit naší odpovědnosti? Izai. 11, 3. Pozn. 6.
14. Jak můžeme nazvat bázeň Hospodina? Izai. 33, 6.
15. Co jest praveno o úctě, záležející jenom v ústech? Mat. 15, 7—9.
16. Z příkladů andělů ukaž pravou uctivost! Izai. 6, 1—4.

P o z n á m k y.

1. »Dítě má býti poučeno, že hodina a místo modlitby, jakož i veřejné bohoslužby jsou svaté, jelikož Bůh jest přítomen. Jestliže chováním projevuje se úcta, prohlubuje se tím pocit, který ji vzbuzuje. Bůh nepřikázal nic zbytečného, a není jiného způsobu ku prokázání Mu úcty, co by mu bylo tak milé, jako poslušnost toho, co přikázal.« E. G. W.

Boha uctíváme, když pamatujeme na jeho den sobotní. »Pro mladé i staré bylo by dobré, aby uvažovali a často si opakovali slova Písma svatého, která ukazují, jak má býti pohlíženo na místo, kde jest Bůh přítomen.« E. G. W.

2. »Také jméno Boží máme uctiti; nikdy by nemělo býti vysloveno lehkomyšlně, nebo bezmyšlenkovitě. Ani v modlitbě by se nemělo často a zbytečně opakovati. Svaté a hrozné jest jméno jeho. (Ž. 111, 9.) Když je anděl vysloví, zakrývají svůj obličej. S jakou úctou bychom je měli vyslovovati my, hříšníci! — Slovo Boží máme míti v uctivosti. Písmo svaté nepokládejme za něco obyčejného. Výroky Písma nikdy nepoužívejme nějakým žertovným způsobem.« (Erzieh. 251.)

»Zástupce Boží, jako kazatelé, učitelé a rodiče, kteří jsou na místě Božím, mějme v uctivosti. Ctíce je, ctíme zároveň Boha.« E. G. W.

3. »Šťastni jsou ti, kteří mají svatyni, třeba nepatrnou, v

městě nebo v horách, v nízké chyši nebo na poušti; je-li to to nejlepší, co pro svého Mistra mohli získati, bude to poctěno jeho přítomností a svatě Pánu.« (Svěd. 1, 172.)

4. »Modlíme-li se společně, nebo osamoceně, měli bychom to vždy pokládati za přednost, že svých kolenou smíme na modlitbě před Pánem skloniti. Spasitel, náš vzor, poklekl a modlil se. Totéž čteme o jeho učednících. Pavel napsal: »Protož skláním kolenou svých...« Také Ezdráš klekl a vyznával před Bohem hříchy Izraele. Daniel třikrát za den klekal a modlil se a chválil Boha.« E. G. W.

5. »Vstupují-li modlitebníci do modlitebny, měli by se s vážností a klidem ubírat na svá místa... Obyčejné řeči, šeptání a smích nebudiž v domě Božím trpěním před shromážděním, ani po něm. Modlitebníci mají se vyznačovat opravdovou uctivostí. Musí-li někteří čekat, až shromáždění začne, necht' v tichosti pozvednou mysl v modlitbě k Bohu, aby jim shromáždění bylo zvláštním požehnáním a jiným duším aby posloužilo ku přesvědčení a obrácení. Mají pamatovat, že jsou přítomní nebeští poslové.« (Svěd. 1. 173.)

6. Mnoho zármutku a hoře na zemi pochází z toho, že jiné soudíme podle zdání a podle řeči jiných lidí. Bázeň Hospodinova naproti tomu zostřuje zrak a osvěcuje rozum, že chování jiného nebudeme posuzovat podle zpráv z nespolehlivého pramene.

